

Заобиколенъ отъ нѣколко войводи, облѣченъ въ ризница, съ низкъ крѣгълъ шлемъ на главата, отъ който се спущаше къмъ раменетѣ му мрежа отъ ситни желѣзни халчици, Борилъ наблюдаваше битката отъ една добре закрита скала. Съ гнѣвни викове и закани той насърчаваше, подстрекаваше, проклинаше. Следъ това заповѣдваше да се донесатъ вжжета, които се прехвърляха съ дълги изви-ти куки къмъ върха на стени-тѣ и мо-лѣше по-дръзновенитѣ си войскари да се изкатерятъ нагоре.

Като тъмна вълна се плисна царската войска къмъ стени-тѣ, удари се въ тѣхъ, отдърпна се, пакъ се блъсна. Грознитѣ викове на куманитѣ изпълваха въздуха съ дългъ гнѣвенъ трепетъ. По тѣсния пътъ на дефилето, между плѣсъка на Вардара и отвеснитѣ високи стени, се зададоха като огромни бубулечки обсаднитѣ балисти и катапулати, ариети и галери. Следъ тѣхъ следваха многокатни кули, влачени отъ по осемъ чифта коне.

Войскитѣ отстъпиха мѣсто на машинитѣ, които трѣбваше да имъ проправятъ пътя. Най-напредъ се наредиха ариетитѣ, които съ помощта на вериги, лостове и дебелѣ вжжета, блъскаха съ страшна сила тежки греди въ стени-тѣ. Подиръ тѣхъ взеха мѣсто балиститѣ и катапулитѣ, които мѣтаха къмъ бойницитѣ и вътрешността на калето грамадни камъни и стрели гавелоти. Най-накрая приближиха високитѣ дървени кули. Съ подежни мостове тѣ издигаха високо въ въздуха желѣзни площадки, направени въ видъ на огромна лопата, натъкани съ по дваде сетина бранника, които се изсипваха като желѣзенъ потокъ въ бойницитѣ надъ главната порта. Шомъ стѣпѣха вътре, веднага защитницитѣ се хвърляха отгоре имъ и ги посичаха на мѣсто. Ала докато тѣ се разпряха съ първитѣ нападатели, веднага следъ тѣхъ нахлуваха нови, въ помощъ на първитѣ. Подъ самитѣ стени, закриленъ отъ защитна галера изградена отъ медъ и тухли, царъ Борилъ зовѣше къмъ дързостъ своитѣ люде. Гласътъ му, високъ и страшенъ, се издигаше срѣдъ грохота на битката, като дългъ отчаянъ екъ на едно унижено до смъртъ сърце.

Внезапно нападението спрѣ.